

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberé”

XVI. (LXI.) 7. SZ.

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1972. ÁPRILIS 1.

„Emlékezzél meg az egész útról!”

5 Móz 8:1-6.

Igehirdetés az Országos Közgyűlés megnyitó istentiszteletén

Emlékezésre serkentő szavak csendülnek felénk ebből az igéből. Az elmúlt esztendőben ünnepi istentiszteleteken emlékeztünk meg gyülekezeteinkben országszerte hazai misszióink kezdetéről és arról az útról, amelyen Isten kegyelmesen vezette egyházunkat 125 éven át.

Ezen az Országos Választó Közgyűlésünket megnyitó istentiszteletünkön újabb határkövet állítunk fel. Isten Szentlelkének segítségével, hozzánk illő szerénységgel kívánunk számot adni azokról az eredményekről, amelyeket Isten kegyelme folytán az elmúlt négy és fél éves időszakban elértünk. Mivel tudatában vagyunk annak, hogy Isten áldása nélkül minden emberi fáradozás hiábavalónak bizonyulna, ezért egyedül Isten nevét kívánjuk magasztalni közgyűlésünkön is. A szolgálataink útján való továbblépésben bátorítólág serkent minket az a tény, hogy az Úr nevében végzett munkánk nem hiábavaló még akkor sem, ha nem tudunk elérni olyan eredményeket, amelyeket szeretnénk volna.

Emlékezzünk meg hálaadással Isten gondviseléséről.

A Zsoltáros szavaival buzdítom a gyülekezetet: „Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le: essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk előtt! Mert Ő a mi Istenünk, mi pedig az Ő legelőinek népei és az Ő kezének juhái vagyunk; vajha ma hallanátok az Ő szavát” (Zsolt 95:6-7).

Vegyük számba Isten sokféle jótéteményét, hogy felbuzduljon a szívünk ünnepi hálaadásra. Van miért hálát adnunk egyénileg és közösségekben is. Isten atyai gondviselésében részesíti az egész emberiséget napról napra.

Adjunk hálát mindenek előtt azért, hogy békében és jó reménységben építhetjük hazánkat és azt a társadalmi rendet, amelynek célkitűzése az emberhez méltóbb élet feltételeinek a megteremtése és az életszínvonal emelése. Olyan program ez, amelyet mi hívő emberek is teljes mértékben a magunkénak tudunk tekinteni, és megvalósításában becsületes helytállással ki akarjuk venni részünket.

Adjunk hálát azért, hogy hazánkban nincs munkanélküliség. Megvan a mindennapi kenyerünk. Országunkban nincsenek éhezők és nyomorgók emberek és nem kell idő előtt, betegségben elpusztulni, kórház vagy gyógykezelés híján. Testvéreim, legyünk hálásak, hogy ilyen életkörülmények között élhetjük mindennapi életünket.

Emlékezzünk meg hálaadással Isten naponként megújuló irgalmáról. „Nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket az újjá születésnek fürdője és a Szent Lélek megújítása által” (Tit 3:5). Isten irgalma életünket megtartó, bűneinktől megtisztító és reménységünket, élet-erőnket megújító irgalom. Istennek ez az irgalma Jézus Krisztus által érkezett el hozzánk. A törvény Mózes által adatott, a kegyelem és a mi megigazulásunk pedig Jézus Krisztus által lett. Kegyelemből és hit által lettünk Isten gyermekei és az Ő népe. Hála-saknak kell lennünk azért, hogy Isten szabadító segítségét naponként igénybe vehetjük.

„És hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítalak téged és te dicsőítesz engem” (Zsolt 50:15).

Felszabadulásunkra emlékezzünk

Nagyon rohan az idő. Már két éve annak is, hogy negyedszázados jubileumi ünnepet ültünk, s ünnepi nyilatkozatot írtunk felszabadulásunk történelemmé vált nagy évfordulójának méltó megünneplésére. Most újra ünnepet ültünk, mert e nevezetes dátum juttatja eszünkbe újra és újra, hogy hosszú évszázadok után — sajnos egy világkatasztrófa árán —, visszanyertük nemzeti függetlenségünket. A felszabadító hadsereg áldozatos harca folytán ölünkbe hullott a népi erők önrendelkezési joga. Az a kincs, amiért évtizedeken és századokon át sokszor oly reménytelenül, de küzdötték a nép jeles fiai, most e késői utódok vehették kezükbe a politikai és gazdasági hatalom vezetését s vele együtt az államvezetés felelősségét is.

Ebből fakad azután, hogy számunkra, akik élvezői is lehetünk ennek a nagy ajándéknak, április negyediké nem csupán zászlólengetések, vezércikkek és ünnepségek ideje, hanem történelmi sorsforduló. Olyan határállomás, amelyen innen új, azaz jobb értékrend tárulkozik az ideérkezők felé. Természetesen elsősorban azoknak, akik még a múltban születtek és nagyon messziről, a hárommillió koldust számoló, úgynevezett „úri Magyarországról...” érkeztek ide. Onnan, ahol a kizsákmányoló tökéseknek, grófoknak és báróknak volt igazán szépen berendezett paradicsoma, de a munkásoknak és dolgozó parasztoknak csak koldustanyája.

Bizonyára nehezebben érzékelik ezt az éles kontrasztot azok, akik abból kevesebbet kóstoltak, s akik később, talán már azóta és itt születtek, ezt a történelmi levegőt szívták magukba, ennek eredményeit élvezik, esetleg felelőtlenül és felületesen kritizálják vívmányait. Talán szűkebb szemléletük a korfordulón innenieknek, akik nem lépték át e történelmi határállomást 27 évvel ezelőtt a szó legmélyebb értelmében a halálból az életbe. Talán érthető, hogy jobban értékeljék a jót az, akinek már rosszban is volt része. De okos fiainknak, akik ismerik e sok gyakorlati tapasztalatot nyugvó közmondást: „Okos ember a más kárán tanul”, valamint, hogy a „Történelem az élet tanítómestere...”, mi, akik átéljük a fasizmus borzalmait, mondjuk el, mi történt e nevezetes napon, hogy értékeljük, ha kell, „kiértékeljük” és úgy ünnepeljük mindazt, amit 1945. április 4-e ajándékba adott nekünk.

Ezt a dátumot azóta csak gazdagítja az idő, s ma már nemcsak azt juttatja eszünkbe, ami akkor, hanem mindazt is, ami azóta történt. Hogy gazdaságilag megerősödöttünk s ma már akkor jönnénk zavarba, ha szó szerint kellene venni az igét: „...akinek két köntöse van...”, mert nem tudnánk odaadni. Sőt, igényesek lettünk és válogathatunk. Hogy kormányunk békepolitikát folytat eredményesen és mi békességben élhetünk, tervezhetünk és dolgozhatunk. Nem is olyan magától értetődően természetes ez. A hívő emberek békességért való imádsága mellett óriási erők feszülnek a békétábor demonstrációiban, egyértelműen kifejezve, hogy nekünk jó, sőt, egyedül csak így jó, mert „a jövőendő a béke emberé”... (Zsolt 37:37.)

Hálaadással emlékezzünk meg ezen a napon arról is,

Mi naponként élünk ezzel a lehetőséggel egyénileg és közösségekben is. Éppen ezért, ne maradjon el az Isten nevének dicsőítése ezen a közgyűlésen sem.

Drága megtapasztalásunk, hogy Isten segítségével olyan valóság, amelyre mindig számíthatunk.

Nincs olyan lelki fáradtság, amelyet ne tudna elvenni tőlünk, ha hozzá jövünk megújulásért.

„Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlent erejét megokosítja. Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtáncorodnak a legkülönbek is; De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el” (És 40:29-31)! Isten mennyei mannával táplálta őszövétséges népét a pusztában, megédesítette Mára ihatatlan vizét, majd a sziklából fakasztott forrást szomjazó népe számára.

Minket a megnyitott Biblia hívogat az örökélet kenyeréhez és a lelki élet forrásához. Meríthetünk szükségünkhöz mértén az igének életünket megtisztító és életerőnket megújító forrásából. Isten drága kegyelme erősít meg az élet ösvényén való továbbhaladásra, kezeinket pedig a jócselekvésre.

Emlékezzünk meg bűnbánattal életünk hiányosságairól. Azt olvassuk többek között ebben az igében, hogy Isten nemcsak megáldotta, hanem próbára is tette népét a pusztában. Legyen olyan

tükrör az ige, amelyben meglátjuk saját bűneinket. Bűnösségünk tudatában alázzuk meg magunkat Isten előtt, hogy kegyelmet kaphassunk. Egymás megítélése helyett önmagunkban ítéljük meg azt, ami bűn. Itéljük el önmagunkban a farizeusi gondolkodást, aki a templomban, az Isten színe előtt is önmagánál nagyobb bűnöst keresett, hogy megigazíthassa önmagát. Meg is találta azt a vámszedőben, aki méltatlanságának tudatában lehajtott fejjel vallotta meg bűnét: Isten légy irgalmas nekem bűnösnek. A farizeus nem a saját mellére, hanem a vámszedő fejére ütött, s ezt a magatartást elfélte az Úr. Aki önmagát akarja megigazítani, az nem részesülhet Isten megigazító kegyelmében.

A bűnbocsánat olyan gyógyulás, amelyre feltétlen szükségünk van. Isten azonban gondoskodott a gyógyulás lehetőségéről is azok számára, akik nem akarnak elveszni bűneikben. A gyógyulást a Krisztus keresztségében és a Krisztus seibeiben adja.

Tekintsünk reménységgel az előttünk levő feladatunkra. „És őrizd meg az Urnak, a te Istenednek parancsolatait, hogy az ő útján jársz, és őt féljed.” Ez az ige előre mutat. Rávilágít arra a feladatra, amit Istentől kapott az Ő népe. Egyszer egy törvénytudó tette fel a kérdést az Úr Jézusnak: „Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben? Jézus pedig mondta neki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szíved-

ből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták” (Mt 22:36-40).

Ez az Isten parancsolatainak a foglalta: életünk teljességével szeretni az Istent és személyválogatás nélkül, tiszta szívből szeretni egymást, vagyis minden embertársunkat. Ez minden idők legnagyobb és legnehezebb parancsolata. E két parancsolat nem választható el egymástól. E parancsolatnak a megőrzése azt jelenti a mi számunkra, hogy éljük meg szolgáló életünkben az Isten törvényét.

Induljunk tovább a közgyűlésünkről is reménységgel, a szentség és békesség útján. „Mind azt a parancsolatot, amelyet én mai napon parancsolok néked, tartásatok meg és teljesítésetek, hogy élhessetek és megokasodhassatok, bemehesetek és bírassatok a földet, amely felől megesküdt az Úr a ti atyáitoknak.”

Soha ne feledjük el, hogy Isten az Ő parancsolatainak a megtartásához köti az élet ígérését, a lelki gyarapodást és célunk elérését, az üdvösség honába való eljutást. Ennek tudatában járjuk tovább az egységet, a békességet és a szolgálat útját. S akkor a békesség Istene velünk lesz.

Laczkovszki János

hogy gyülekezeteinkben jó rendben szólhat alkalomról alkalomra az ige, s az üdvösségre készítés mellett tanítgat a samaritánusi szolgálatra. Amikor a magyarországi baptista misszió 125. évfordulóját ünnepeltük, csak az emlékezés beszélt a történelem sárguló lapjairól, amelyek az elismertetés évtizedeken át tartó küzdelmeit tükrözik a múltból. Mi azonban már élvezzük az 1947. évi 33. törvény adta áldásokat, mely megszüntette a korábbi sértő megkülönböztetést bevett és elismert egyházak között, amit gyakorlatilag 1945. április 4-e hozott nekünk.

Ezek után még egy kérdés foglalkoztat egyre intenzívebben: Elég-e azt idézgetni évről évre, mi mindent kaptunk ettől a naptól kezdve, s nem kellene-e azon is töprengeni, hogy viszonzásul mit adhatunk mi is érte? S mert erre előbb válaszolt már az élet, csak leírom — ahogy atyáinktól vettük —, hogy a hívő emberre oly régóta jellegzetesen becsületes munkával, hűséges, megbízható hozzáállással építjük, munkáljuk tovább társadalmunk előbbrejutását, amely végső soron a mi földi életünk boldogabb jövője is — tovább a megkezdett úton. Igazítson el ebben két időszerű íge: „Igyekeztek a város (nemzet) jólétén... mert annak jóléte lesz a ti jóléte...” (Jer 29:7). „És becsületbeli dolognak tartásatok, hogy csendes életet folytassatok, saját dolgaitoknak utána lássatok, és tulajdon kezeitekkel munkálkodjatok, a miként rendeltük néktek.” (1 Thess 4:11)

Mészáros Kálmán

FOHÁSZ - Kánon

DR. DOMJÁN J.

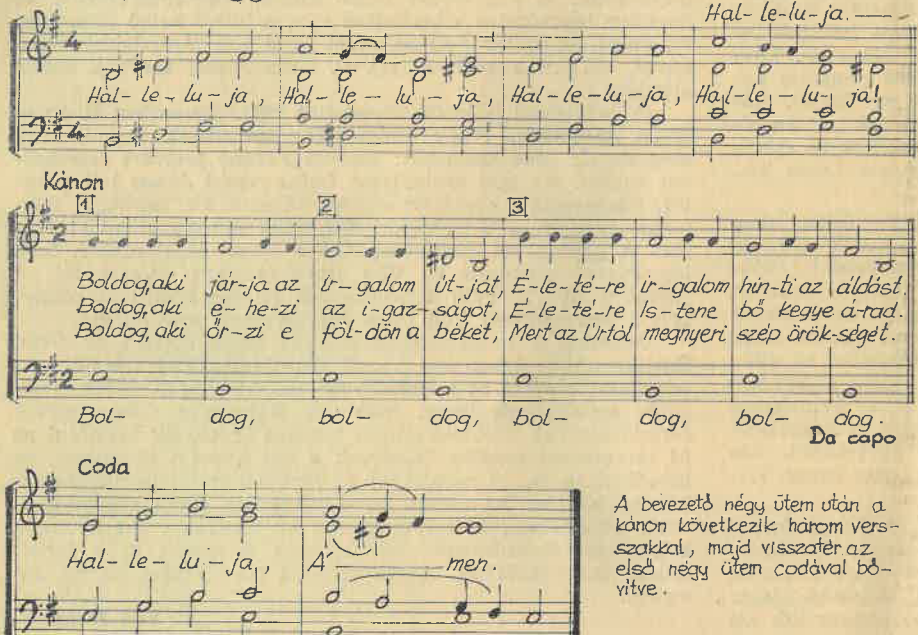
HEBER DALLAM
P.E. RUPPEL

BOLDOG AKI...

DR. DOMJÁN JÁNOS

OROSZ DALLAM
P.E. RUPPEL

A bevezető négy ütem után a kánon következik három versszakkal, majd visszatér az első négy ütem codával bővítvén.

ről mind a próféták megmondották, mind Mózes, hogy be fognak teljesedni". — Nekünk olyan Bibliánk van, amely nem csupán a Jézus Krisztusról szóló jóváindulást tartalmazza, hanem a beteljesülést is. Úgy kell ismerünk a Szentírást, hogy valóságát mindig biztos alapja legyen minden ember megtérésére.

1 Kor 15:21—28. Megsemmisítették ellenségünk, a halál.

5. Szerda. Jób 19:23—27a.

JÓB ÉLŐ MEGVÁLTOZÁS BÉSZÉLT — Amikor e két kiemelt igeverst olvassuk, az az érzésünk, hogy nem is öszövétségi, hanem kimondottan újszövetségi ígét olvassunk. Először megjegyzni Jób, hogy bárcsak „vasvesszővel és ónnal örökre kősziklába metszénének” beszédel. Beteljesült ez az óhaj. Igaz mindörökké, hogy a Megváltó — aki az övé és a miénk — feltámadt, él, uralkodik! — Adjunk hát, hogy ezt az élő Megváltót mi nem csupán prófétai látomásban szemlélhetjük, hanem napról napra együtt lehetünk vele. Ő velünk van mindennap a világ végezetéig. Személyes Megváltónk, Üdvözítőnk. Az legyen hálánk jele, hogy örömmel elmondjuk mindenkinek. Hadd legyen ő Megváltója még sok embertársunknak!

1 Kor 15:29—34. A szent életnek értelme s jövője van.

6. Csütörtök. Mk 9:30—32.

AZ ŰR JÉZUS TUDTA, HOGY MI VÁR REA — Jézus Krisztus földrajzvettele első percétől kezdve vállalta a megváltói szolgálatot. Az a tény, hogy e munkát csak keresztáldással végezheti el, valószínűleg a negyvennapos pusztai tartózkodása idején tudatosult benne. És ő nem tiltakozott a szenvedések ellen, egyetlen ténykedésen sem látható, hogy azt kényeszeredten, kelleltlenül végezte volna. Nem volt telter számára az igralmas samaritánusi szolgálat, bármikor kellett is azt megtennie. — Mi is tudjuk, hogy a keresztyén életét nem rózsaszirmokkal behintett, hanem tövises, göröngyös út. Ha fáradnánk vagy csüggednénk, nézzünk nagy példaadónkra, Jézus Krisztusra. Ő segít rajtunk.

1 Kor 15:35—44. Enyészeten át az életbe vitetünk.

7. Péntek. Jn 16:16—22.

TANÍTVÁNYAIT FÖLKÉSZÍTETTE AZ IDEIGLENES ELVÁLÁSRA — A tanítványok hihetetlennek tartották, amit Jézus nekik szenvedéseiről és kereszthaláláról mondott. Nem tudták elképzelni, hogy aki mindenkiel mindig csak jót tesz, annak végül is így kell kiszerveniednie, ahogyan ő előre megjelentette nekik. A nagy óra közeledtével Jézus egyre gyakrabban beszélt megáldozatáról. Iggyekszik felkészíteni őket a nagy eseményre. És mégis váratlanul érte őket minden. — Mennyire hasonlósak vagyunk a tanítványokhoz mi is! Iggye által Isten iggyekszik felkészíteni bennünket mind a közeli, mind pedig a távoli jövőnkre. Mégis váratlanul érnek események, készü- letlenek vagyunk. Emiatt imádkozzunk most!

1 Kor 15:45—49. Hordozni fogjuk az élő Krisztus ábrázatát.

8. Szombat. Mt 12:38—41.

A JÓNAS JELE BENNE TELJESEDETT — A mai igetanulmányozó ember az Űszövétséget többek között úgy értelmezheti helyesen, ha egy színes, de összefüggő képrendszert tekint. Egy-egy régi korban végbement eseményt szemlélve úgy találjuk, hogy abban az Űszövétségi történetek főbb motívumai körvonalazódnak. Az ilyen ígeértelmezésben maga az Űr Jézus is segít nekünk. Halálának és feltámadásának Űszövétségi előképet Jónás esetében látja. Ha tanítványai jobban figyeltek volna szavaira, nem estek volna kétségbe akkor, amikor az embernek Fia a bűnösök kezébe került. — Kérjünk bölcsességet, hogy — mint Pálnak —, még a törvényt is Krisztusra vezérő mesterünk legyen.

1 Kor 15:50—53. Mindnyáján elváltozunk.

9. Vasárnap. Zak 1:1—6.

„TÉRJETEK MEG HOZZÁM ÉS MEGTÉRÉK HOZZÁTOK” — Isten megmentő szádekát olvassuk ebből a felszólításból. Népe eltávozott tőle, pedig a szövetségkötésben vállalta a hűséget, a hozzávaló ragaszkodást. Az Űr eddig mindig feltétel nélkül szeretett, csupán annyit kért, hogy fogadják el áldásait. Most betelt a mérték. Ha nem tapasztal népe részéről teljes megtérést, minden idegen istennel való szakítást, ha nem lesz végérvényes ez az újabb döntésük, akkor még csak nem is közeledik hozzájuk. — Talán mi is eljutottunk már e kritikus pontig. Annyszor fogadkozunk már, annyit ígértünk! Vigyázzunk, nehogy elveszítsük az ő semmivel nem pótolható „barátságát”.

Ef 1:15—23. Az Űr Jézus Krisztus hatalma övéiben.

10. Hétfő. Zak 1:7—17.

JÓSAGOS SZAVAKKAL HÍV AZ ŰR — A tegnap olvasott igeszakasz jelmondata ez volt: Térjete meg hozzám és megtérete hoz- zátok! A mai igé folytatja ezt a gondolatot. Amint a megtérés jelei mutatkoznak a szét- szórásban élő Izraelben, Isten máris újabb nyilatkozatot ad: Szeretem Jeruzsálemet és a Siont nagy szeretettel. Majd az ígért is hangzik: Bővítködni fognak még városaim a jóban... — Iggyük el ma, hogy ez az ígért nekünk szól. Minket akar általa az Űr felrázni közönyünkéből, tértelenségünkéből, vagy éppen bálványimádásunkból. A meg- tértő népet sajátjának tekint, megáldagít- ja. Ettől függ jelenünk és jövőnk. Tartsunk hát őszinte bűnbánatot előtte!

Ef 4:14—16. Az ő teste vagyunk.

11. Kedd. És 55:6—9.

„KERESSETEK AZ URAT, AMIKOR MEGTÁLÁLHATÓ” — Vannak, akik abban a tév- hitben élnek, hogy a halál után is helyre- hozható az elrontott élet. A veszendő léle- kért mondott imádságok, az értete vég- zett vallási gyakorlatok — úgymond — meg- tisztítják és a mennybe segítik. A mi igé meggyőződésünk az, hogy az ember siron- túli jövője teljes egészében itt e földön dől el, saját döntése szerint. Odaát már sem- mit nem lehet jóvátenni, aki eltávozott e földről, annak érdekében már semmit nem tehetnek azok, akik itt maradtak. Keresd az Urat, amíg megtalálhatod! Ha ma megszö-

Az Űr Jézus föltámadt!

Vajon ki ne tudná, hogy húsvét az Űr Jézus föltámadásának emlékűne- pe?! Megtörtént dologra emlékezünk, hisz az Űr Jézus valóban föltámadt. Mindig voltak olyan emberek, akik ezt nem hitték el, de mi tudjuk, hogy a Biblia Isten szava, tehát igaz. Ez a Biblia azt mondja, hogy Krisztus föl- támadt.

Itt a földön nagyon sokat szenvedett az Űr Jézus. Attól kezdve, hogy meg- próbálta Isten üzenetét elmondani az embereknek, sokan ellene fordultak. Azt gondolták, hogy csak beképzeli magának, hogy ő Isten Fia. Pedig ez is valóság, hisz amikor János a Jordán- ban alámerítette, a mennyi üzenet így szólt: „Ő az én szeretett Fiam!”

Egész életében jót tett az emberek- kel, beteget gyógyított, halottat ébreszt- tett, kenyeret adott az éhező tömegnek. Mégsem javult meg a „választott nép”. Az Űr Jézus arra is kész volt, hogy meghaljon, ha csak így tudja kibéki- teni a bűnös emberiséget Istennel, aki igazságos, tehát megbünteti a bűnöst. Minden embernek meg kellett volna halni, de az Űr Jézus elvállalta, hogy meghal mindenkiért. Ezt csak ő vállal- hatta, Isten Fia, hisz a földön nem volt egyetlen bűntelen ember, s a bű- nös nem halhat meg a bűnösért. De ha lett volna is, egy ember csak egyért halhatott volna meg.

A nehé keresztest maga cipelte a vesztőhelyre, csak az út vége felé se-

gített valaki. Aztán a keresztest lefek- tették a földre, az Űr Jézust rászögezték, majd a keresztest fölállították. Két rablót is fölfeszítettek.

Nehé szenvedés következett és kínos halál. A tanítványok szétszóródtak. El- felejtették az Űr Jézus próféciáját, hogy halála után a harmadik napon föltámad. Erre nem is gondoltak.

Vasárnap, korán reggel, hűséges asz- szonyok indultak a sírhoz, és ott nagy meglepetésükre két anyállal találkoztak. A sír száját elzáró kő el volt gurítva, és bent nem volt senki. Az an- gyalok magyarázták meg, hogy mi tör- tént: Az Űr Jézus föltámadt, nincs a halottak között, él.

Igen, ő föltámadt. Ezért ünnepeljük a húsvétot. Az ünnepés azonban kevés. Nekünk is meg kell keresnünk az Űr Jézust. Az asszonyok és a tanítványok megtalálták, mi is megtalálhatjuk.

A szép tavasz, az éledő természet, az éneklő madarak s a virágos rét róla beszél. Te találkoztál már a Feltámadt Űr Jézussal? Ugye, milyen furcsa kér- dés! Hogy is találkozhatna vele egy gyermek? A HAJNALCSILLAG követ- kező számaiban erről is olvashattok majd.

(Keressetek olyan bibliaverseket, amelyek arról szólnak, hogy kikkel találkozt az Űr Jézus föltámadása után. Keressétek meg a Bibliában, hogy hány halottat élesztett föl Jézus. Hogy hívták azt az embert, aki segített Krisztusnak vinni a keresztest?)

Ifjú Almási Mihály

Akik elmentek

RÁKOSPALOTA. — Múlt év novem- ber 26-án temették Tóth Bálint test- vérünket, akit életének 72. évében hí- vott haza az Űr — Űt hamarosan kö- vetke özvegye is, Tóth Bálintné (Lő- rincz Vilma) testvérünk, akit életének 70. esztendejében költözött a mennyi hazába. Temetése ez év január 14-én volt.

MEZŐTÚR. — 1971. december 11. Kovács Lajos 73 éves korában.

TISZAGYENDÁN — 1971. október 3. Bene Bálintné 78 éves korában.

ALBERTIRSÁN — 1971. október 22. Erős János 84 éves korában. 1972. ja- nuár 20. Turcsik Márton 62 éves ko- rában. 1972. február 9. Babicz Pál 73 éves korában.

CSÁVOLY — 1971. május 6. Horváth István 78 éves korában.

BOROTA — Szabó Lajos 28 éves ko- rában motorbaleset áldozata lett.

JÁNOSHÁLMA — Turcsik Menyhért 82 éves korában. Riegler Istvánné 81 éves korában.

USZOD — Vellás Ferencné 90 éves korában.

Ít, ne halaszd holnapra a választ, mert hát- ha a holnap már nem adatik néked. Le- gyen nagyon sürgős az üdvösséged dolga.

2 Thes 1:1—5. Növeli hitünket.

12. Szerda. 2 Kor 7:8—12.

SZABADULÁST SZERZŐ MEGSZOMORO- DÁS — Kétféle szomorúságról beszél az íge. Mindkettőnek azonos oka van: a bűn. De míg egyrészt a megbánt és megvallozt bűn üdvösséges, a föl nem tárt, elhallgatott bűn kárhozatos szomorúságot okoz. Az üdvössé- ges szomorúság jellemzője, hogy hamar öröme fordul, hiszen annak oka is meg- szűnt, vagyis a lélek feloldódott a bűn meg- kötözött hatalmából. A kárhozatos szomorú- ság viszont az egyre mélyebbre hatoló bűn pusztító ereje miatt teszi mind reménytele- nebbé az ember életét. — Ha az íge leleple- ző ereje, szókimondása megszomorít, mert a te bűnösödől beszélt, reménykedj. Tovább kell lépned, és bántod öröme fordul, Is- ten megbocsátó kegyelme által.

2 Kor 8:1—6. Elmélyíti testvérszere- tetünket.

13. Csütörtök. Jer 18:1—12.

A MEGTÉRŐN NEM HAJTJA VEGRE ÍTELETÉT — Felületes magyarázat azt állít- hatná, hogy szinte az isteni szó hitele fo- rog kockán, amikor ilyen kijelentéseket ol- vasunk. Mintha csakugyan megbánni kény- szerülne Isten, amit előre eltervezett az em- berrel kapcsolatosan. Pedig erről szó sincs. Az Űr tényeket közöl. Meghatározott törvé- nyek vannak. A bűn törvénye a halál, a pusztulás; a kegyelem törvénye az élet, a növekedés és a fejlődés. Aki megmarad a bűnben, azt ennek az állapotnak átka sújt- ja. Aki megtér, vagyis elfogadja a kegyel- met, annak az életében Isten szeretetének törvénye kezd munkálkodni. — Adjunk hát- lát, hogy ő még a félreértés kockázatát is vállalja, mert annyira szeret.

Jn 14:15—17. 25—26. Tanácsol a Szentlélek által.

14. Péntek. Zak 1:18—21.

MEGSZABADÍT A NYOMORGATOKTOL — A négy szarv a világ négy tájáról Izrael- re törő ellenséges hatalmakat jelenti. Jelzés ez ugyanakkor arra nézve is, hogy a világ- nak mind a négy táján, tehát mindenfelé pusztít az ősi ellenség, a bűn. A négy mes- teremberről szóló hasonlatot értelmezhet- nénk úgy is, hogy a négy evangéliumra mu- tatnánk, és azokban Jézus Krisztus bűnt le- győző erejére. De itt arról van szó elsősor- ban, hogy amiként kihatott az egész világra

a bűn, úgy fog kihatni a kegyelem ereje is. — Ha már hozzád is elérkezett, adj hálát érte Istennek. És azon fáradozz mindig, hogy erről minél több embertársad is tudomást szerezzen. Ébressz reménységet az emberek szívében!

Jn 1:1—13. Megvilágosítja szemün- ket.

15. Szombat. 3 Móz 26:40—46.

AZ ŰR SZÖVETSÉGE A MEGTERŐKKEL — Ismerős előtűnik az a tendencia, hogy a bűntetés ne megkorlátság legyen, hanem a meg- jobbítás eszköze. Amikor az Űr ítéletéről ol- vassunk, figyeljük meg, hogy Isten mindig már a jövőt is nézi, és kezében a fenytés eszköze az ember jövőjét munkáló eszközzé szelidül. Ha vétkeznünk ellene, soha nem úgy jön felénk, mint kegyetlen megkorlá- talom, hanem még a bűntetés is kegyelem. Annak ébresztő ereje által megmenekedhe- tünk az örök haláltól, a kárhozattól. Ha pró- bák terhe nehezedik rád, nehogy azt gon- dold, hogy megfelekedeztél rólad. Inkább magadat vizsgál meg alaposan. Hátha van még benned valami ítéletre méltó. Szaba- dulj meg bűneidől, amíg lehetséges.

1 Pt 1:3—7. Táplálja reménységün- ket.

GERZSENYI SÁNDOR

BÉKEHÍRNÖK

Megjelenik havonta kétszer

Laptulajdonos:

a Magyarországi Baptista Egyház

Felelős szerkesztő és kiadó:

Palotay Sándor,

a Szabadegyházak Tanácsa

elnöke

Szerkesztő:

Nagy József

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest VI., Aradi utca 48.

Telefon: 122—332

Csekk számla száma: 510—216385

Előfizetési díj:

negyed évre 19 Ft, fél évre 38 Ft

72.2402/2-07 — Zrínyi Nyomda, Budapest

F. v.: Bolgár Imre

(INDEX: 26 072)